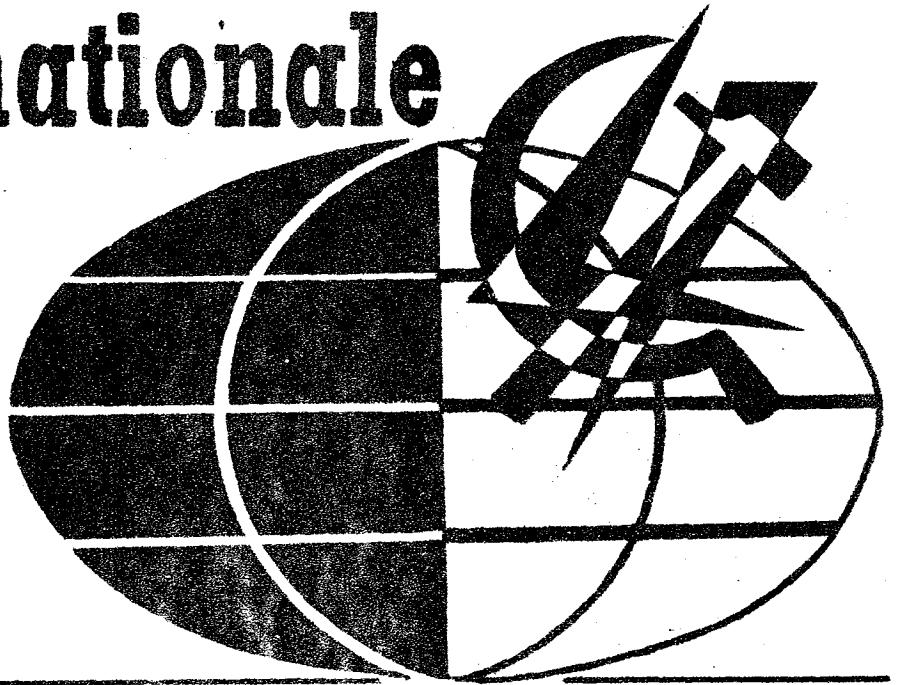

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale
verschijnt maandelijks 8e jaargang juni 1964

Administratie : L. Plekker, Tolstraat 123 ' ' ' , Amsterdam-Zuid
Gemeente-giro : Amsterdam P-7185 Abonnementsprijs f4,- per jaar

DEZE MAAND

Nederland.

Wij verkeren weer in de luwte tussen twee perioden van klassestrijd. Met de betrekkelijke stabiliteit van het Westeuropese kapitalisme, treedt, althans in Nederland alleen een beduidend stuk strijd in, als zeer grote sectoren van de arbeidersklasse ervan overtuigd is dat nieuwe loonsverhogingen er makkelijk af kunnen en als blijkt dat het verzet van de ondernemers niet al te groot en niet eensgezind is. Als de, meestal bescheiden overwinning is behaald, is het gauw afgelopen met de strijd, ook al is het resultaat van zeer vluchtige aard.

Het gaat er nu om de vormen te vinden, waardoor deze stukken strijd met elkaar verbonden kunnen worden; niet in die zin dat er een permanente strijd geforceerd zou worden, doch zo, dat er permanente vormen worden ontwikkeld met elkaar verbonden strijdkernen in alle bedrijven, bedrijfstakken en de grote NVV-bonden (en eventueel elders), die niets van de kostbare klasse-energie verloren laten gaan, die in de slappe perioden de toekomstige fasen van strijd voorbereid, en die het politieke peil van de in eerste aanleg economische strijd, telkens kan verhogen, via een program.

Als we dit niet doen blijven we onnodig lang in kringlooperperiode van strijd en inzinking, zonder veel resultaten.

Bij deze taak doen zich enorme organisatorische problemen aan de arbeiders voor, waar men het organiseren aan de vakbondsbureaucratie heeft overgelaten, tientallen jaren lang; doch minstens even groot, en in wezen verbonden met deze organisatorische opgaaf, is het probleem van de ontwikkeling van een lange afstands-perspectief. Een perspectief dat heel nauw aan moet knopen bij de dagelijkse behoeften der arbeiders, maar dat de zware verdergaande doeleinden en middelen onverbloemd aan de orde stelt: de likwidatie van de agenten van de bourgeoisie in eigen rijen (de vakbondsbureaucratie) als voorwaarde voor de ontwikkeling van strijdbare organisaties van de arbeiders zelf, en voor de vakbondsenheid van het gehele Nederlandse (nog zo ontstellend versnipperde) proletariaat. Het opportunisme van van Van Wingerden, Kloos, Roemers en consorten is immers de bestaansvoorwaarde van de katholieke en protestants-christelijke bonden.

Zonder program (zie vorige nummers over minimumloon, glijdende loonschaal enz.), zonder genoemd perspectief (dat uiteindelijk uitzicht geeft op het socialisme), zonder die permanente organisatorische verbanden rond eigen arbeidersbladen (zoals "Grafici en democratie"), levert men de arbeiders aan de NVVbureaucratie over; zoals de vakbondsjongens van Paul de Groot dat in wezen doen met hun "kijk es wat er aan loonsverhogingen bereikt is" op het moment dat de NVVleiding meedeelt dat er niets meer over is gebleven.

Alles komt er in de praktijk op aan--als we er van uitgaan dat genoemde doeleinden aanvaard zijn--op wat voor manier we er komen. Daarover bestaat

(Zie verder achterin, .

DE OUDEN VAN DAGEN

De massa-demonstratie van de drie grote ouden van dagen bonden in Utrecht op zaterdag 9 mei heeft de aandacht gevestigd op de permanente verwaarlozing door het kapitalisme van alle weerloze niet meer productieve arbeidskrachten.

Het was echter ook een inspirerend vertoon van kracht en van het bewustzijn dat alleen een vertoon van vereende krachten iets van een reactionnaire burgerlijke regering kan afdwingen. Waarlijk een voorbeeld voor alle jongere generaties.

De bejaarden zijn het zat almaar met een centje meer of minder te worden afgeschreept. Ze laten het terecht niet meer over aan de leiding van de traditionele arbeidersorganisaties, die zich steeds aanpaste aan wat "haalbaar" was. Dit wordt pijnlijk scherp ingeprent als men in de herinnering brengt dat al tientallen jaren geleden door de SDAP het staatspensioen is geëist.

Op het ogenblik ligt de zorg voor de bejaarden nog steeds in de sfeer van de bedeling van armen.

Niemand kan rondkomen van f 1770,- per jaar voor alleenstaanden of f 2754,- voor een gezin (en dit pas sinds de 10% verhoging op 1 januari 1964; daarvoor was het respectievelijk f1578,- en f2454,-)

De ontoereikendheid hiervan was allang zo opvallend dat zelfs de burgerlijke overheid begrijpt dat er een aanvulling nodig was.

Sociale Zaken betaalde dus op verzoek op grond van de armenwet (krijgt nu een andere naam) bijsteun uit, via een uitermate ingewikkeld systeem van variabele bedragen, voor onvoldoende kolengeld, zomer - en winteruitkeringen enz. Waarbij iedere gift nog eens goed inprentte dat men als behoeftige, als arme zijn hand op moest houden. Iets wat niet veranderd is door het feit dat voor het gemak alle bedragen wel eens samen met de AOW worden uitgekeerd.

Op deze wijze komt er voor gezinnen vaak wel een f 25,- of iets meer per maand. Zodat men met zijn tweeën de allerlaatste tijd eerst, grofweg gesproken (het aantal variaties is onbepaald), een f280,- ontvangt (of iets meer of minder).

Het behoeft geen betoog dat dit bedrag ten enen male ontoereikend is. Temeer waar nu zelfs Roemers en de zijnen toegeven dat de koonsverhogingen alweer verdwenen zijn in de prijsstijgingen.

En de AOW is heel wat minder gestegen dan de lonen in netto gulden. Wat heeft men nu te Utrecht geëist:

per 1 januari 1965 verhoging van de AOW tot f3650,- voor gezinnen en f 2550,- voor alleenstaanden, te betalen uit de schatkist.

Dit was een compromis, en draagt daar alle tekenen van: het is alweer niet genoeg.

Veel beter waren de eisen die H. Bartels, 2e voorzitter van de Algemene Bond van Bejaarden, uit naam van die Bond ontwikkelde op een grote gezamenlijke vergadering van de ABB en de Katholieke Bond van Bejaarden en Gepensioneerden, op 9 december 1963 in Bellevue te Amsterdam:

uitkering ineens van f103,- of f160,- (voor gezinnen) wegens al te grote achterstand vergeleken bij de lonen, in 1963 opgelopen. geen stijging in % maar in gulden (!),

een pensioen van 80% van het gangbare loon, voor gehuwden en 60% voor alleenstaanden .

Dit zou ongeveer neerkomen -bij f100,- per week gangbaar loon - op f 343,- en f257,- .

Deze eis moet worden overgenomen (en afgerond) in de volgende vorm :

waardevast premievrij en belastingvrij staatspensioen, gekoppeld aan de stijging van de prijzen voor het levensonderhoud, van f360,- per maand voor gehuwden en f265,- voor alleenstaanden. En geen korting als men een pensioen ontvangt.

Ook dit is een bescheiden eis bij de huidige stand der prijzen en gezien het feit dat in Amsterdam de bijstandsnormen verhoogd worden tot f310,- en f215,50 per maand.

(het spreekt dat de pogingen van de VVD om elke verhoging door de betrokkenen zelf te doen betalen ten scherpste moet worden afgewezen)

Het kan geen kwaad vast te stellen dat ouden van dagen ook mensen zijn met zekere minimum behoeften, die nog wel iets verder gaan dan stilletjes in een te kleine, slecht verwarmde kamer, wachten op de dood.

Daarom dient er afgezien van de staats-pensioen-eis die wij stelden, ook meer geld gevraagd te worden voor meer en betere bejaarden tehuizen , meer bejaarden hulp in de huishouding, meer gereduceerde tarieven.

Maar de kern moet blijven een menswaardig pensioen, zodat men zijn hand niet meer hoeft op te houden.

Bert Dijkstra

- 0 - 0 - 0 - 0 -

INDIA--De dood van NEHRU. (kort commentaar)

Met Shastri als opvolger van Nehru zal zich de rechtse conservatieve tendens in de heersende klasse verder ontwikkelen. De inwendige tegenstrijdigheden van het Indiase kapitalisme zullen duidelijker aan het daglicht treden. De bourgeoisie zal steeds meer moeite hebben om zich te verschuilen achter Nehru's en Gandhi's erfenis: een "socialistische" fraseologie en een "verheven" ethiek, die de hartverscheurende Indiase werkelijkheid, dat mengsel van harde kapitalistische uitbuiting, van middeleeuwse achterlijkheid en vernederend bijgeloof, en van eindeloos en fatalistisch ervaren materieel en geestelijk leed, moeten verhullen.

De Indiase bourgeoisie is failliet. Ondanks de grote buitenlandse steun voor de 5-jaren-plannen bleek zij totaal onvermogen het levenspeil van de hongerende boeren en arbeiders tastbaar omhoog te brengen. De niet onbelangrijke staatssector der economie heeft de massa's geen baat gebracht, en werd slechts ontwikkeld omdat de bourgeoisie te zwak was om allerlei zeer kostbare objecten ten uitvoer te brengen. Men liet dat liever door de belastingbetalende arbeidende bevolking betalen. (Later meer over India.)

VENEZOLAANSE VRIJHEISSTRIJDERS STELLEN ZICH IN OP LANGDURIGE STRIJD.

De Venezolaanse Vrijheidsstrijders, georganiseerd in de Fuerzas Armadas de Liberation Nacional (FALN) - Gewapende Strijdkrachten voor de Nationale Bevrijding - zijn bezig de moeilijke problemen te bediscussieren waarvoor zij zijn geplaatst in hun strijd tegen het Amerikaanse imperialisme en zijn nationale zaakwaarnemers. Deze problemen zijn moeilijker en ingewikkelder geworden met de stijgende hulp die de regering Betancourt ontvangt uit verschillende bronnen en met het vermogen dat deze toemt van de guerilla oorlog zelf te leren.

Met deze feiten voor ogen zijn de strijders van het FALN tot de overtuiging gekomen dat hun strijd een langdurige zal zijn. Als een deel van hun voorbereiding op dit perspectief, bestuderen en analyseren zij de afgelopen periode om er de lessen van te begrijpen die er uit kunnen worden getrokken. Een belangwekkend voorbeeld van wat zij doen in dit opzicht wordt gegeven in een in een uitgebreid artikel, wat verscheen in het nummer van 18 Februari van het ondergrondse blad "Pueblo y Revolución" (Volk en Revolutie).

Het gedeelte dat we hebben vertaald en wat hieronder volgt is getiteld: "Nuestros Erros" (Onze Fouten).

.....

De vooruitgang en de bedrevenheid, bereikt door de onderdrukkende groepen in de steden moeten nauwkeurig en objectief bestudeerd worden. Om te beginnen, moeten we koelbloedig erkennen dat veel van de successen, door de regering op dit terrein behaald, fundamenteel te wijten zijn aan twee oorzaken die we moeten bestrijden met hardnekkige vasthoudendheid.

De eerste is een infantiel (kinderlijk) subjectivisme, van kleinburgerlijke oorsprong - het te grote enthousiasme, veroorzaakt door een lange reeks successen die we in een bepaalde tijd behaalden en die ons zowel in Venezuela als daarbuiten deed verschijnen als een welhaast mythologische macht met onmetelijke krachten en welke de indruk wekten dat we elk ogenblik in staat zouden zijn Romulo Betancourt uit het Palacio de Miraflores te jagen.

De omstandigheden leidden ons ertoe de mogelijkheden van de tegenstander te onderschatten, hem als slap, onbekwaam te beschouwen en hem gebrek aan mogelijkheden toe te schrijven en lieten ons achter met een onfortuinlijke balans van onbezonnenheden en fouten, die werden vertaald in harde slagen die onze organisatie had te lijden.

De tweede oorzaak die bij vele gelegenheden de slagen vergemakkelijkten die het onderdrukingsapparaat ons toebracht, is het openlijke vrijheidsgedoe dat diepgeworteld is in onze organisatie en in zowat in al onze kamers en strijders en wat er ons toe bracht revolutionaire waakzaamheid uit het oog te verliezen. Dit vrijheidsgedoe heeft zich in verschillende vormen voorgedaan, de meest belangrijke zijn de volgende:

Exhibitionisme, wat er ons voortdurend toe bracht voor vrienden, kameraden en vreemden de taken te tonen die we ondernamen en de geheimen die we kenden te vertellen, dit alles met het doel om in de ogen van anderen belangrijk te schijnen.

De kritiek en de opmerkingen, gemaakt in familieverband, in aanwezigheid van mensen die niet tot de organisatie behoorden en hen er zodoende bij betrekking.

Het bedekken van elkanders fouten (amiguismo - het ontzien van vrienden, vert.),

We zullen de fouten en misstappen van "vrienden"terzijde laten opdat zij ons niet als kletsers zullen zien of ons als deloyaal zullen beschouwen. Dit verschijnsel heeft ons schade berokkend. Het vertoont zich in het bijzonder sterk in groepen en afdelingen (eenheden) die zijn samengesteld uit strijders welke uit de zelfde organisatie, beroep of vriendenkring voortkomen.

Het vertoont zich in het verbergen van vergissingen, in de angst om te kritiseren die voortkomt uit de angst zelf gekritiseerd te worden en in de angst om door kritiek de gevoelens van de kameraden te kwetsen.

Afwijkingen op het gebied van de militaire actie die door de FALN begaan zijn in bepaalde gevallen hebben eveneens de onderdrukingsplannen van de regering gunstig beïnvloed. Een afwijking van deze soort komt op als een afdeling (eenheid) geïnspireerd wordt

tot het bediscussieren of het opmaken van een balans van hun acties, hun successen en hun misslagen. Wanneer zij geen opmerkingen verdragen. Als ze proberen administratieve problemen op te lossen. Als men de overtuiging is toegedaan dat de fouten en misslagen moeten worden verbeterd door straffen; als klaarblijkelijk overreding ondergewaardeerd wordt en scholend werk onder de strijders over het hoofd wordt gezien. Als we het persoonlijk leiderschap stellen boven het collectief leiderschap. Als we ons gelijk trachten te bewijzen door onze stem luider te laten klinken of door voortdurend benadrukken van onze positie als leiders; en ten laatste, als we politiek leiderschap afwijzen en zodoende de wijze les "dat de Partij het geweer richt", met de voeten treden.

Tegelijkertijd met de politieke oorzaken die we hierboven aangaven en welke, naar onze mening, de hoofdrol spelen in de slagen die ons getroffen hebben, zijn er andere belangrijke oorzaken, hoewel van andere aard - militaire, organisatorische en technische - welke we zullen trachten samen te vatten hieronder.

.....

Gedurende een tamelijk lange tijd hebben het FALN en de revolutionaire partijen gewerkt in overeenstemming met een min of meer vaststaand schema, met methoden die uiteindelijk cliché's geworden zijn. Dit heeft de regering de mogelijkheid geopend om, als een aanval was begonnen, de volgende te voorzien en haar maatregelen ertegen te nemen. Op deze wijze hebben de aanvallen hun verrassingskarakter verloren, welke een onmisbare voorwaarde is tot het toebrengen van een nederlaag aan een zo machtige vijand die wij bevechten. We moeten vaststellen, zonder bang te zijn een foute conclusie te trekken, dat de regering geleerd heeft ons te bevechten op basis van de politieke en militaire slagen die we de afgelopen twee jaren geleverd hebben.

In de grootse gevechten, omgeven met de steun en het enthousiasme van het volk, welke het FALN voerde in de barrios (arme overbevolkte buurten) en heuvels van Caracas zijn de onderdrukkende krachten, naarmate de tijd verstreek, steeds doeltreffender en sluer geworden in de strijd tegen ons en daarbij op de volgende wijze opgetreden:

Zij isoleerden ons in het gebied dat door onze krachten bezet was, zonder te trachten onze posities aan te vallen.

Zij wachtten geduldig tot onze ammunitie op was, tot we vermoed werden of tot de strijdwil eenvoudig afstierf.

Vervolgens namen zij onze strijders gevangen als zij van de heuvels afdaalden of trachtten de "barrios" te verlaten. In sommige gevallen wachtten zij wel tot drie dagen na het eind van de gevechten in de heuvels met het beginnen van een razzia en het aanhouden bij de in- en uitgangen van de "barrios" van elke jongere en persoon die in hun ogen verdacht kon zijn.

Een ander bewijs van de manier waarop de onderdrukkende krachten van de regering Romulo Betancourt inhaakten op onze methoden van gewapende strijd in de steden, was waar te nemen in de tactische bewegingen van het FALN en het politie-apparaat in de dagen direct voor en na de verkiezingen, en die de doeltreffendheid van onze actie beperkten. Geheel Caracas was verdeeld in zones met hun respectievelijke Commando's die onder een Centraal Commando stonden dat in het "Simon Bolivar" Centrum werkte.

Met deze indeling mobiliseerden zij duizenden soldaten, politie-agenten, spionnen en geheime agenten van de DIGEPOL, PFJ en SIPA die tegelijkertijd samenwerkten in de hoofdstad. Alle heuvels werden door militairen genomen, tweeëntwintig uur voor de verkiezingen, militaire en politieposten - uitgerust met machinegeweren - werden op strategische punten geplaatst en waarnemingsposten met tanks uitgerust. Eveneens werden al de streken rondom de heuvels bezet, zodat elke beweging kon worden waargenomen en informatie konden worden doorgegeven met zenders naar de wachtposten op elke heuvel. Als hiervoor geen mogelijkheid bestond, ondernamen zij met uiterste voorzichtigheid en heel langzaam omsingelingsmanoeuvres tegen de regerings-vijandige haarden van verzet.

In andere gevallen beschoten zij de "rancho's" (in dit geval arme boerderijtjes, vert.) de shanty's (hutten van blik en karton) en de woningen van de overbevolkte "barrios" met lichte artillerie.

De wijze waarop de onderdrukkingstroepen van Romulo Betancourt gebruikt zijn, tonen

aan dat zij tot in de kleinste onderdelen bestudeerd plan ontworpen hadden, gebaseerd op rapporten en informaties, welke op geen enkele wijze onderschat moeten worden.

Zij toonden op deze wijze onze zwakheden op dit gebied aan, onze op routine berustende regels, gebrek aan juiste informatie die militair en zelfs politiek slecht begrepen en verwerkt was, de popularisering van de te ondernemen acties, onze beperkte

strijdmogelijkheden (gebrek aan wapens en explosieven) onze technische beperkingen en andere zwakheden die hier niet genoemd hoeven te worden, al deze dingen verergeren het gevaar van onze acties, als zij alleen maar door moed overwonnen trachten te worden.

Al dit vult in negatieve zin de fouten aan die ons bezig houden.

(overgenomen uit "World Outlook" April '64.)

X-X-X-X-X-X

SPANJE

De jongste golf van stakingen onder de mijnwerkers van Asturië, de solidariteitsacties onder de metaalarbeiders, de echo's die deze strijd elders in Spanje heeft opgeroepen en de politieke eisen die men zo nu en dan tegen het Franco regiem hoort richten roepen de vraag op wat voor perspectieven voor Spanje's politieke ontwikkeling daarmee worden geopend.

De Spaanse heersende klassen zijn verdeeld. De belangen van de grootgrondbezitters, de bourgeoisie, de officieren, de hoge geestelijkheid en de leiders van de fascistische Falange - stuk voor stuk ook al weer intern verdeeld - lopen te sterk uiteen.

De moderne bourgeoisie, sterker geworden met de naoorlogse industrialisatie op basis van de Amerikaanse economische steun en investeringen, is het beste in staat de gevaren te zien van een handhaving van de huidige toestand zonder meer. Zij is het sterkst uit op een zekere "liberalisering" van het politieke en economische leven, en op integratie in de EEG (en daarmee ook in de NAVO)

En wel om zodoende de kapitalistische ontplooiing van Spanje de beste kansen te geven en de druk der massa's enigzins op te vangen

Waarmee overigens niet gezegd is dat men alle voordelen van een(enigzins aangepaste) diktatuur wil laten schieten.

Franco probeert uiteraard een bepaald evenwicht te bewaren tussen de genoemde groepen. Hij is echter verplicht de verlangens van de bourgeoisie in Europese richting te vertalen. Voor het economisch zwakke Spanje is het een harde noodzaak om uit het isolement

en in de EEG te komen, wat geen hersenschim is, aangezien de Franse en Duitse regering er in wezen al voor zijn. Door deze en de Amerikaanse steun voelt het Franco regiem zich zelfs al sterk genoeg om te proberen Nederland en Italië (die nog aarzelend tegenover de toelating staan) economisch onder druk te zetten.

Franco en de zijnen zijn intelligent genoeg om te beseffen dat een volledige economische, politieke en militaire integratie van Spanje in het rijkere kapitalistische West-Europa een voorwaarde is om een dreigende explosie nog een tijdje uit te stellen. Zij zien ook de uitzichtsloosheid van de harde lijn van het politiek geïsoleerde Portugal met zijn ouderwets koloniaal imperium; en zij hebben op hun manier een stuk dekolonisatie bedreven: concessies aan Marokko (met economische vooruitzichten; zie het artikel in de Internationale over Marokko in de jaargang '63) "autonomie" voor Spaans Guinée, enz. D.w.z. een omschikking naar een beperkt soort neo-kolonialisme, als aanpassing aan de politiek van het hoger ontwikkelde imperialisme, door welk Franco zo gaarne volledig aanvaard wil worden. Het nog achterlijker Portugal kan zich deze luxe van neo-kolonialisme niet permitteren.

Te achterlijk zijn echter de sociaal-economische verhoudingen in het arme Spanje toch om - zoals bepaalde liberale bourgeoisielementen in en buiten Spanje dat misschien zullen wensen - binnen afzienbare tijd een maatschappelijke grondslag te kunnen

hebben voor een succesvolle integratie in het kapitalistisch West-Europa. Afgezien nog van het feit dat een deel van de bourgeoisie van West-Europa, nog onder een zekere druk van de eigen anti-facistische massa's staat, om Spanje niet op te nemen.

De "linkervleugel" van de Falange ziet terecht niet veel in een puur kapitalistische lijn, al of niet Europees. Zij begrijpt dat alleen belangrijke concessies aan de arbeidersmassa's een explosie kunnen voorkomen. De gedachten van deze groep van "sociale"facisten gaan waarschijnlijk in de richting van het sociaal -bonapartisme van een Peron, vroeger in Argentinië. Deze groep is echter veel te zwak om een dergelijke lijn door te kunnen zetten, die de enige is die een sociale revolutie nog iets langer tijd zou kunnen uitstellen.

Voor geen van beide "oplossingen" geeft de geschiedenis meer voldoende tijd. De grote vraag is nu alleen welke leiding de enorm explosieve klassekrachten in Spanje zullen krijgen nu het duidelijk is dat de revolutie komen zal; mede als voortplanting van de koloniale revolutie, in het bijzonder die in Cuba en in Algerije. Het ene land (met de zelfde taal) heeft een groot prestige, het andere land is bezig zijn invloed niet alleen in Afrika maar in het gehele Middenlandse Zeegebied (Griekenland o.a.) uit te breiden.

De leiding van de massabeweging, van de linkervleugel is sterk verdeeld en laat veel te wensen over. De oude linkse partijen - buiten de CP - van de tijd van de burgeroorlog hebben veel van hun invloed ingeboet en niet zoveel meer te bieden. De CP groeit en breid haar invloed sterk uit daarbij gesteund door de Spaanse radio uitzendingen vanuit de arbeidersstaten (vanuit Praag in het bijzonder). Haar program gaat echter een reformistisch kader niet te buiten en heeft niets wat op een voorbereiding van de - toch niet veraf gelegen - revolutie lijkt. De CP leiding heeft kennelijk nog niets geleerd van de katastrofale Stalin-politiek tijdens de burgeroorlog die de revolutie offerde op het altaar van de samenwerking met de Spaanse republikeinse bourgeoisie.

Ze heeft ook nog weinig geleerd van het Portugese voorbeeld. Daar werkt de CP immers samen met andere groeperingen in het FPLN, dat de gewapende strijd tegen het Salazar

regiem voorbereid.

Meer naar links dan de CP staat op het ogenblik het FLP (Front van Volksbevrijding) dat de sociale revolutie voorstaat en zich op de arbeidersklasse oriënteert. Daarbij wenst het de directe zeggenschap van de arbeiders zelf en geen bureaucratische oplossingen. De invloed van de FLP strekt zich o.a. uit tot de Spaanse arbeiders die buiten Spanje in West-Europese landen werken.

In Algiers - centrum van steeds meer revolutionaire bewegingen - bevindt zich ook een revolutionaire groepering die, als wij ons niet vergissen, contact heeft met de Portugese FPLN.

De beste oplossing lijkt ons dat men het Portugese voorbeeld volgt. In tegenstelling tot 1936-'39 zal men een proletarisch eenheidsfront moeten vormen met een socialistisch program. De erfenis van het verleden, de grote provinciale eigenaardigheden van het land dat veel groter is dan Portugal, maken het niet zo eenvoudig om tot die revolutionaire eenheid te komen. Doch de geweldige klassedynamiek die men nu in werking ziet zal op korte of iets minder korte tijd, in staat zijn door deze erfenis heen te breken, op basis van de nieuwe generatie van jonge arbeiders die onbelast zijn door de politieke nederlagen van het verleden.

Zonder enige overdrijving mogen we vaststellen dat op niet al te lange termijn de Portugese en Spaanse revolutie op de agenda staan. En daarmee: een bres in het kapitalistisch bastion Europa. Wat ongetwijfeld zijn weerklink zal vinden in Frankrijk en Italië (zoals ook de Cyprische revolutie het Griekse proletariaat zal stimuleren).

Het is goed voor de Nederlandse arbeidersbeweging zich te realiseren dat in de eerstvolgende periode de golven van de wereldrevolutie het hooggeïndustrialiseerde "stabiele" kapitalistische kernland van Europa steeds nauwer zullen omsingelen.

G. Barendregt.

GEEFT DE INTERNATIONALE DOOR ALS U HAAR
HEBT GELEZEN, MAAKT ABONNEES, STUURT ONS
PROEFADRESSEN!

X-X-X-X-X-X-X-X

NOGMAALS DE HUURVERHOOGING

Zoals te verwachten was is de NVV-bureaucratie volledig gecapituleerd onder de druk van de huiseigenaren en hun pleitbezorgers.

In de Stichting van de Arbeid hebben Roemers en de zijnen zich accoord verklaard met 10 á 12% huurverhoging en de 1,3% huurcompensatie (met een minimum van f 2.- in de week). Een oud spel dat zich steeds weer herhaald. En waarbij deze permanente capitulaties van NVV en PvdA-leiding telkens weer een stimulans waren voor nieuwe huurverhogingen, vroeger, nu en in de toekomst.

De Ministers van Sociale Zaken en Volkshuisvesting kondigen in hun Memorie van antwoord op het voorlopig verslag van de Tweede Kamer onverbloemd aan, dat na de aanstaande huurverhoging er nog een nieuwe reeks huurrondes zal komen: om "een economisch verantwoord huurpeil" te bereiken.

Daarbij komt nog dat de huurverhogingen ook de toch al uiterst bedenkelijke tendens tot verhoging van de bouwpreizen en tot speculatie in grond en woningen versterken.

Een hopeloze spiraalbeweging dus (als er niet op een goede dag door de massa der huurders zelf wordt ingegrepen).

Enigzins laat en beperkt, maar toch wel nuttig was de recente voorlichting van het Vrije Volk en de VARA over de schandalige verwaarlozing van zeer vele oude, al te oude woningen, waarvoor steeds meer huur moet worden opgebracht, ook al is de koopprijs al dubbel en dwars afgeschreven en terug verdiend door de eigenaren. De meeste verbeteringen laat men liever aan de huurders over die enorme bedragen aan de woningen ten koste leggen en daarvoor met hogere huren beloofd worden.

Het is onjuist ons te verkijken op de huurcompensaties; ditmaal dan op de 1,3% of f 2.- per week minimaal. Formeel berekend mag dit dan wel net genoeg zijn bij een huurverhoging van tien procent, doch men vergeet dan dat eigenlijk alleen 70% van die compensatie voor de huur bestemd is en 30% voor de gestegen sociale lasten e.d. en dat bovendien in de lagere gemeenteklassen 12% huurverhoging moet worden betaald.

De bezitters die ook de huurverhoging voor hun particuliere en bedrijfspanden moeten opbrengen, weten meestal dergelijke

lasten op de rug van de massa van de kleine consumenten af te wentelen, via een doorberekening in de prijzen van hun producten of diensten. Zodat de volle last van de huurverhoging zoals altijd op de massa van de loon en salaristrekkenden te recht komt. Ook al zou een hogere huurcompensatie betaald worden, moeten de kosten van zo'n operatie uiteindelijk door die massa betaald worden.

Het is de hoogste tijd dat aan deze ontwikkeling een eind wordt gemaakt. Te meer nog waar al de nieuwe huurverhogingen geen stap verder hebben gebracht op weg naar de beeindiging van de woningnood.

Het percentage voor arbeiders "betaalbare" woningwetwoningen is de laatste jaren zelfs gedaald; allemaal zaken die moeilijk kunnen worden gemaskeerd door "goedkope" koopwoning-stunts van Minister Bogaerts.

Wij zullen blijven herhalen dat de enige drastische oplossing nationalisatie van de grond, van het woonbezit en de woningbouwbedrijven is.

Als ergens is gebleken dat het particuliere bezit en initiatief jammerlijk faalt en alleen maar steeds meer van menselijke ellende profiteert, is het wel op het terrein van de volkshuisvesting.

Het allerslechtste bureaucratische wanbeheer van een genationaliseerd woningbezit en dito woningbouw, zal - dat is nu voor een ieder duidelijk - altijd nog betere resultaten opleveren dan de huidige toestand.

Op korte termijn bestaat tegenover de aanstaande huurverhoging maar één duidelijk middel: een ALGEMENE HUURSTAKING.

Vormt dus huurcomité's, huurstakingscomité's in Uw wijk.

Op naar de huurstaking.

Eist voorts in Uw vakbond: onvoorwaardelijke verwerping van de huurverhoging.

HUURSTAKING!

W. Hendrickx.

X-X-X-X -X-X-X-X-X

DE REDE VAN SOESLOW

De destalinisatie gaat snel. Iedere poging er een beeld van te geven op een bepaald ogenblik, is onmiddellijk weer verouderd. Tenzij men probeert alle nieuwe verschijnselen weer terug te brengen op de maatschappelijke dynamiek die aan de hele ontwikkeling ten grondslag ligt doch dan ook is men gauw achter.

De koloniale revolutie.

Wie had tien jaar geleden verwacht dat de fusie tussen de S.U. en de koloniale revolutie zo snel zou plaats vinden, zoals dat nu met Cuba en Algerije het geval is? ; een fusie die zowel materieel en ideologisch zo overtuigd bevestigd werd bij het bezoek van Ben Bella aan Moskou.

Waar wij in de gezamenlijke Sovjet-Algerijnse verklaring van 5 Mei te Yalta o.a. lezen: "In de loop van de socialistische revolutie, heeft het Algerijnse volk nieuwe vormen van zelfbeheer van industriële, landbouw en andere ondernemingen gevonden en met succes toegepast. Door haar historische decreten van Maart 1963 heeft de Regering van de Democratische Volksrepubliek Algerije, het recht van het arbeidende volk op eigen beheer van haar ondernemingen bij de wet vastgelegd en heeft zij de socialistische sector in Algerije een brede basis gegeven".

Wie had tienjaar geleden verwacht dat er bij ieder nieuwe koloniaal revolutionaire beweging zo snel en concreet gereageerd zou worden door de leiding van de S.U.?

Croesjtsjof in Egypte.

De nieuwste bevestiging van deze onstalinistische buitenlandse politiek werd gedemonstreerd bij het bezoek van Croesjtsjef in Egypte. Opvallend was daar de zelfbewuste, beheerste wijze waarop Croesjtsjof - beslist niet altijd tot vreugde van de Egyptische bonapartistische leiders - openlijk propaganda voor het Marxisme en het communisme heeft gemaakt in zijn openbare redevoeringen.

Nog opmerkelijker is de wijze waarop Chroesjtsjef zich kritisch over het pan-arabisme heeft uitgelaten. Op 18 Mei te Cairo waarschuwde hij zijn gehoor tegen de gevaren van het pan-arabisch chauvinisme, waarbij hij de strijd van Lenin tegen de pan-russische beweging in herinnering bracht. In het bijzonder richtte hij zich tot de arbeiders onder zijn gehoor met de stelling dat een arabische eenheid van arbeiders, kapitalisten en feodale heren een onnatuurlijke alliantie van uitgebuitenen en uitbuiters onmogelijk is.

"Ik zou wensen", zei hij "in één woord, dat het devies van de arabische eenheid werd veranderd en op de volgende wijze werd omgevormd: "Arabische werkers, arbeiders, boeren en intellectuelen, verenigt U tegen Uw uitbuiters".

"Onze hulp" zo ging hij voort, "is niet bestemd voor alle Arabieren, maar alleen voor de arbeidende klassen" Deze zijn immers de natuurlijke bondgenoten van de S.U." "Wij zijn geen Arabieren", zei Chroesjtsjof "maar wij staan dicht bij het hart van de Arabische arbeiders dan de Arabische uitbuiters". Chroesjtsjof wilde ook aan de Arabische (klasse) eenheid een nieuwe uitbreiding geven, door voor te stellen haar te doen uitstrekken, tot de niet Arabische volken van het (door Arabieren) bewoond gebied, wijzend op de USSR als staat van vele volkeren.

Afgezien van het feit dat er nog wel iets mankeert aan de autonomie der volken van de USSR, hebben wij aan deze rede van Chroesjtsjof (en aan de waarschuwing geen militaire avonturen te beginnen), als revolutionaire Marxisten niets toe te voegen.

Ongelijkmatige ontwikkeling.

Niet op alle terreinen is de S.U. al zo ver als deze rede zou kunnen doen verwachten. Zij behoort met het openlijke, buitengewoon gunstige oordeel over de Yougo-

Slavische arbeidersraden en het Algerijnse zelfbeheer der arbeiders, en de vergaande steun aan bepaalde sectoren van de koloniale revolutie, tot de verst vooruitgeschreden sector van de destalinisatie.

Op het binnenlandse front zijn de weerstanden tegen de destalinisatie der interne verhoudingen der S.U. veel groter. Een harde en lange strijd zal nodig zijn om in industrie en landbouw arbeiders en boerencontrole en zelfbeheer door te voeren (we spreken nog niet eens van politiek zelfbeheer) en het is de vraag of het de huidige leiding zal zijn die deze strijd ten einde zal voeren. Zij is echter in elk geval wel met de strijd begonnen, om de landbouw uit de verlamme greep der Stalinistische erfenis te bevrijden.

Kunst en literatuur.

Minder positief betoont de Chroesjtsjof-leiding zich op het gebied van kunst en literatuur op dit ogenblik, waar een tijdje geleden de meest politiek bewuste en anti-stalinistische, anti-bureaucratische kritiek te horen viel. Het zou echter onjuist zijn te veronderstellen dat hierbij Chroesjtsjof zelf in het bijzonder zich keert tegen de meest progressieve kunstenaars en schrijvers. We moeten toegeven dat de artistieke ontwikkeling en smaak van de doorsnee hoge bureaucraat (ook in de meest verlichte sector) beperkt is en in wezen een sterk klein-burgerlijke inslag heeft. De wijze waarop bepaalde conservatieve Stalinistische groepen Chroesjtsjof met de modernste beeldende kunst in aanraking bracht (op de bekende tentoonstelling in Moskou waar Chroesjtsjof zich bepaald niet liet kennen als een man van verfijnd inzicht in de schilderkunst) was evenwel een bewuste manoeuvre om Chroesjtsjof tegen de meest progressieve vleugel der kunstenaars in het harnas te jagen en in wezen in die oppositieele kunstenaars Chroesjtsjof's destalinisatie-politiek zelf te treffen.

Gelukkig is het niet gelukt de kunstenaars en schrijvers geheel tot de oude stompzinnigste vormen van het "Socialistisch-Realisme" terug te dringen, ook al hebben zij wel een nederlaag geleden. Zo heeft men o.a. de redactie van "Nóvy Mir" niet vervangen. En op den duur zullen, in het differentiatieproces der bureaucratie, de meest verlichte elementen der Chroesjtsjof-vleugel steeds

meer ontdekken dat men deze kunstenaars en schrijvers en verwante intellectuelen nodig heeft om de rechter-vleugel van Stalinistische en andere conservatieve bureaucraten, te breken.

Het Sino-Sovjet conflict.

Het is natuurlijk niet te verwachten dat het destalinisatie proces der communistische wereldbeweging en der arbeidersstaten rechtlijnig verloopt, gezien de grote verschillen in het ontwikkelingspeil der arbeidersstaten en de onevenwichtige interne ontwikkeling der afzonderlijke staten. Wat scherp tot uitdrukking komt in het Sino-Sovjet conflict.

De negatieve kanten van dit conflict doen ons wel eens vergeten dat het één van de vormen is waarin zich het destalinisatie-proces op internationale schaal voltrekt. En onvermijdelijkerwijze voltrekt.

De destalinisatie roept enorme weerstanden op. En deze concentreren zich nu in het achterlijke China, dat tot op zekere hoogte zijn "historische" Stalinistische fase door maakt, zij het onder eindeloos veel gunstiger internationale omstandigheden dan de S.U. van 1928 tot 1945.

Het gaat er overigens niet om, de indruk van een zwart-wit beeld (China-S.U.) te wekken. De huidige Russische leiding is toch medeverantwoordelijk voor vele van de negatieve kanten die het onttakelingsproces van het Stalinisme en de extrême verbureaucratisering als internationaal verschijnsel onvermijdelijk laat zien.

Gelijk en ongelijk liggen vaak onontwarbaar dooreengehaald in de Russische, Chinese en andere argumenten. Het is onze taak vanuit een onafhankelijke positie dit conflict allereerst als objectief proces te tekenen en de belangrijkste argumenten afzonderlijk in hun objectieve en subjectieve betekenis te belichten. Wat we nu zullen proberen te doen aan de hand van het Soeslov-rapport, een poging van de leiding van de CPSU tot een theoretische plaatsbepaling, onder de druk van de hevige aanvallen van de kant der CPC.

Van te voren moet nog worden opgemerkt dat ook dit rapport eigenlijk alweer verouderd is en dat de feitelijke en theoretische destalinisatie dit rapport alweer voorbij gestreeft heeft, tot op zekere hoogte. Zo gezaghebbend wordt het echter in eigen

kring beschouwd dat het noodzakelijk is er uitvoerig op in te gaan. Des te noodzakelijker is dit aangezien aangezien het Trotskysme er uitgetreid in ter sprake komt; en wel als belichaming van het ultra-linkse avonturistisch sektarisme waar de Chinese leiders zich nu aan schuldig maken.

HET SOESLOV RAPPORT. De inhoud.

Wij zullen nu achtereenvolgens in zeer beknopte vorm de voornaamste argumenten en stellingen opsommen:

Het revolutionaire wereldproces verdiept en verbreedt zich; nieuwe successen werden behaald in de ontwikkeling van de socialistische wereld; de arbeidersbeweging in de kapitalistische landen wordt sterker; de nationale bevrijdingsstrijd van de volken van Azië, Afrika en Latijns-Amerika verbreedt zich. Door de verenigde inspanning van de socialistische wereld en de vreedlievende krachten werd een zekere internationale ontspanning bereikt, dwars tegen de pogingen van de meest agressieve imperialistische machten in, om een atoomoorlog te ontketenen.

Onze successen zouden echter nog groter geweest zijn als de scheurings activiteiten van de Communistische Partij van China er niet waren geweest.

De Chinese leiders verwijderden zich van de lijn van de Moskouse bijeenkomst van 1960 en lijden nu aan grote mogendheden chauvinisme en kleinburgerlijk avonturisme.

Hoofdstuk 1: twee benaderingswijzen voor het probleem van de rol van het socialistisch wereld-systeem.

De strijd tussen het wereld-socialisme en het wereld-imperialisme is de voornaamste inhoud van ons tijdperk, het is de spil van de klassestrijd op wereldschaal.

De Chinese leiders stellen nu echter de nationale bevrijdingsbeweging tegenover de socialistische wereld en de arbeidersbeweging in de kapitalistische landen, als de voornaamste kracht in de strijd tegen het imperialisme. De socialistische wereld is voor hen slechts een steunpunt voor de revolutie van de onderdrukte volken; het is niet eens een onafhankelijke factor in de revolutionaire strijd der massa's tegen het imperialisme. Dat is een revisie van het Marxisme.

Beslissend is juist deze laatste factor.

Doordat de socialistische landen de voornaamste krachten van de internationale reactie en agressie in bedwang houden, hebben de arbeidende massa's en volken van de koloniale landen de meest gunstige gelegenheid om de strijd tegen het imperialisme en de binnenlandse reactie te voeren, zoals er ook een nauwe band is tussen de successen van de revolutionaire strijd in de kapitalistische landen. De overwinning van het kapitalisme op wereldschaal kan slechts worden bereikt door de verenigde inspanningen van de socialistische wereld, de arbeidersbeweging (in de hoogontwikkelde kapitalistische wereld) en de nationale bevrijdingsstrijd van de volken.

De socialistische landen kunnen binnenkort de kapitalistische landen economisch voorbijstreeven. Zij oefenen een steeds groter aantrekkingskracht uit, door wat zij praktisch presteren. De Chinezen stellen het voor alsof de economische wedijver met het kapitalisme betekent dat "de onderdrukte volken en naties in het geheel geen strijd en opstand nodig hebben" en dat "zij slechts moeten wachten totdat de S.U. de meest ontwikkelde kapitalistische landen voorbijstreeft in productiepijl en levensstandaard.."

Het zou nooit bij een Marxist-Leninist opkomen om te stellen dat vreedzame economische wedijver "in de plaats kan treden van de bevrijdingsstrijd van de verschillende volken" of dat de resultaten van het socialisme in de economische wedijver tot de "automatische" ineenstorting van het kapitalisme zal leiden, en de noodzaak weg zal nemen voor de volkeren om de klassestrijd en de nationale bevrijdingsstrijd te voeren.

De overwinningen van het socialisme in de economische wedijver hebben juist een revolutionerend effect; zij stimuleren de klassestrijd....

De Chinese leiders hebben nu geen interesse meer in de versterking van de eenheid van de socialistische wereld. Zij begonnen openlijk de economische relaties met (die wereld) af te breken.

De Chinese leiders zijn tegen de afschaffing van de persoonlijkheidsverheerlijking en tegen het proletarisch internationalisme (tussen socialistische landen). Zij leggen hun wil op, of verdoemen een land. Zie b.v. Yugoslavië. Waar zij in 1955, '56, '57 nog hoog van dat land spraken, sprookt Jomin Jilpa

nu van "de meest barbaarse fascistische diktatuur", "een contra-revolutionaire speciale instelling van het Amerikaanse imperialisme".

En dat terwijl de feiten uitwijzen dat de socialistische sector in Yougo-Slavië niet verzwakt maar versterkt is: nog steeds 100% wat de industrie betreft; 15% in de landbouw sector (in plaats van 8% in 1958) en 100% in de handelssector (in plaats van 97% in 1958).

Wat de z.g. Albaanse kwestie betreft: de Albaanse alliantie is geen toeval; zij ontstond uit verzet tegen de verwijdering der gevolgen van de Stalin-persoonlijkheidsverheerlijking op het 20ste Partijcongres van de CPSU.

Vragen van Oorlog, Vrede en Revolutie.

Een analyse van het evenwicht van krachten in de wereld leidt tot de kardinale conclusie dat een wereldoorlog kan worden voorkomen, zelfs voordat het socialisme in

de hele wereld overwint. De huidige vrede is het resultaat van de groeiende macht van de S.U. en de andere socialistische landen en de correcte politiek der Communistische Partijen.

De Chinese leiders beschuldigen nu de hele communistische beweging van "verlies van revolutionair perspectief" en "kapitulatie tegenover het kapitalisme". Zij stellen de strijd voor de vrede en de revolutionaire beweging scherp tegenover elkaar, als onvermijdbaar. Volgens de Chinezen stimuleert oorlog revolutie. Zij gaan zelfs zover te beweren dat oorlog aanvaardbaar is en het enige middel om de tegenstelling tussen kapitalisme en socialisme op te lossen.

(wordt vervolgd)

X-X-X-X-X-X-X-X-X

CONGO.

Het verzet van de linkse krachten in Congo begint steeds vastere en beter georganiseerde vormen aan te nemen. Tot op dit moment werd er door de Conolese guerilla-strijders die onder leiding staan van de Lumumbistische Pierre Mulele o.a. gevochten op twee fronten.

N.l. de eerste in Kouilou in West-Congo, de tweede in de provincie Kivou in Oost-Congo. Op dit tweede front werd 19 Mei een belangrijke overwinning behaald door de guerilla-strijders toen zij Uvira bezetten, niet ver verwijderd van de hoofdstad van de provincie, Bukavu.

Gebruik makend van Uvira als basis hebben de strijders, naar het schijnt Albertstad en Boudewijnstad kunnen bezetten zonder enige ernstige tegenstand te ontmoeten.

Het schijnt in feite zeker dat de soldaten van het "Nationale Congolese leger" van de imperialistische marionet Generaal Mobutu geweigerd hebben te vechten tegen de guerilla-strijders in Uvira en dat zij in Albert en Boudewijnstad overgelopen zijn naar de bevrijdingskrachten.

De guerilla strijders hebben in Uvira (voor de provincie Kivou) en in Albertstad (voor Noord.Katanga) een administratie geschapen. Hun leider schijnt Soumaliot te zijn, welke zegt onder leiding te handelen van het Comité van Nationale Bevrijding dat in Brazzaville in Frans-Congo is gevestigd.

Het spreekt vanzelf dat het Amerikaanse, Belgische, en Franse imperialisme koortsachtige pogingen doen verdeeldheid te zaaien in de nog n. t zo heel sterk nationaal georganiseerde verzetsbeweging tegen de neo-kolonialistische regering van Adoela.

Dit vooral in verband met de aanstaande terugtrekking van de troepen van de Ver. Naties uit Congo. Het Amerikaanse imperialisme heeft druk uitgeoefend op de regering van Boeroendi om de hulp aan de guerilla-strijders van Kivou stop te zetten, en de regering te Leopoldstad doet wanhopige pogingen zich te verdedigen tegen de rijzende golf van het verzet van het volk. Zij onderhandelen op dit moment met vertegenwoordigers van België, Ver. Staten, West-Duitsland en Frankrijk om voortgezette militaire hulp na het vertrek van de troepen van de Ver. Naties.

X-X-X-X-X-X-X-X-X

(vervolg van voorpagina)

veel verschil van mening. Hoewel wij van mening zijn dat een lange-afstandsoriëntering, die buiten de massabeweging om gaat, in het slop moet raken, is het van belang dat er in de linkervleugel van de arbeidersbeweging meer onderlinge discussie en uitwisseling van ervaringen plaats vindt, nu het politieke klimaat zich geleidelijk in gunstige zin ontwikkelt.

LOONSTOP 1965. Zo zeker is de NVV-leiding van nieuwe klassenstrijd bij de volgende CAO-ronde, dat men dit nu al probeert op te vangen en te sussen door nieuwe eisen aan te kondigen--waar immers niets van de loonsverhoging over is gebleven--en door zich niet accoord te verklaren met de loonstop 1965. Terecht legde Kloos de aanvraag tot een SER-advies vóór augustus en de uitgetrokken 2% hogere binnenlandse bestedingen (in 1965), die al nodig zijn voor de AOW premieverhoging, als het stellen van een loonstop-1965-als-voldongen-feit, uit. Collega Van Eibergen van het CNV idem.

Dat is een loonstopaankondiging wel te verstaan die gepaard gaat met een brutale huurverhoging, een even brutale belastingvermindering (die allereerst de bezitters en de hoge salarissentrekkers spekt); en met een miserabele AOWverhoging tot f3540 voor gehuwden en f2478 voor allenstaanden, een flink stuk lager dan de Alg. Bond v. Bejaarden (zie elders in dit nummer) geeist heeft, en slechts ten dele uit de staatskas (onder VVD-druk); en gepaard ook met brutale pogingen van enkele bouwondernemers de bouwvakkers op het CAOloon terug te drukken en wel in samenwerking met het ministerie van sociale zaken.

Tegen dit tegenoffensief van de bourgeoisie past alleen een herhaling van de vorige looneisen met een koppeling van de lonen aan de prijzen onder controle van commissies van arbeiders van de vakbonden; een koppeling die ook voor de AOW-AWW en pensioenen moet gelden.

CALS-Parlements hervorming. In het brede internationale verband van de reactionaire ontwikkelingen in het kapitalisme--wij noemen van de allerlaatste tijd alleen de toenadering van Parijs en Bonn tot fascistisch Madrid--passen ook Cals voorstellen om het parlement in corporatieve zin te "hervormen": in wezen in Portugees en Italiaans fascistische (Mussolini) zin; à la Romme 1945 en anderen voor de oorlog, en aansluitend bij de corporatieve PBO. De arbeidersbeweging dient op haar hoede te zijn. Het is bepaald niet te vroeg voor een politieke voorbereiding op de strijd tegen de al of niet geleidelijke afschaffing van de burgerlijke democratie; een strijd die als zij goed gevoerd wordt, geen andere kan zijn dan het begin van de revolutionaire strijd voor de likwidatie van het kapitalisme zelf.

BUITENLAND. De NAVOconferentie te Den Haag was een demonstratie van zwakte: geen enkele tegenstelling tussen de imperialistische mogendheden werd opgelost, rond de problemen multilaterale kernmacht, Franse "neutralisme" politiek in Azië, Cuba enz. enz. De Amerikanen zagen zich genoopt na alle nederlagen in Zuid Vietnam voor dit smerig stuk koloniale oorlog hulp aan de bondgenoten te vragen, zonder veel resultaat.

GATT-GENEVE. Geen eenheid bestond er ook tussen de Westerse kapitalistische landen op de handelsconferentie te Genève. Geen eenheid en bovendien onvermogen om de halfkoloniale landen zelfs in burgerlijke zin doeltreffend met een werkelijke economische ontwikkeling te helpen. Zichtbare onlustgevoelens werden bij verschillende burgerlijke vertegenwoordigers der "minderontwikkelde wereld" geconstateerd.

VERENIGDE STATEN-PRESIDENTSVERKIEZING in voorbereiding.

De overwinning van GOLDWATER in Californië bij de voorverkiezingen voor de candidaatsstelling van de zijde der Republiekinse Partij, de typerende slaphuid van Eisenhower en Scranton (waarvan men verwacht had dat zij aan Goldwater een halt hadden willen toeroepen), het zijn tekenen van een levensgevaarlijke ontwikkeling in burgerlijke kringen in de Ver. Staten.

Goldwater probeert zich nu voor te doen--onder druk, en om bredere kringen aan te trekken--als een "gematigde" conservatieve figuur, doch in wezen vertegen-

woordigt hij fascistische en semifascistische tendenties; groepen als de John Birch Society, de Ku Klux Klan, bladen als Manion Forum, Dan Smoot Report, National Review e.d. staan achter hem, die o.a. voor Verwoerd en het Portugese koloniale regiem zijn, fanatiek antisocialistisch, anticommunistisch, vóór de harde aanpak en onderdrukking van de arbeiders- en de negerbeweging, enz. Producten van een burger-, kleinburger- en boerendom dat tegenover de groeiende krachten van de wereldrevolutie buiten de Ver. Staten en de radicaliserende negerbeweging binnen de Ver. Staten, in paniek gaan verkeren.

Het is onverantwoordelijk om te stellen dat Goldwater's succes de overwinning van de "Democraat" Johnson vergemakkelijkt. De conservatieve zuiderling Johnson is ook een vertegenwoordiger van rechtse en reactionaire ontwikkelingen in de breedste zin, die willen afrekenen met de--toch al niet bijster indrukwekkende-- "liberale" erfenis van Kennedy's "New Frontier".

Wij kunnen beter stellen dat deze ontwikkelingen iet te maken hebben met de moord op Kennedy. De onthullingen en vermoedens van de laatste periode van het onderzoek naar de schuldigen, maken steeds waarschijnlijker, dat dat duistere machten van Bezit, Reactie, Racisme, Isolationisme, de achterlijke vleugel van het Amerikaanse burgerdom, achter deze moord staan, hoe dan ook. En deze moord eeffende de Goldwater's de weg.

Ook al is er een redelijke kans dat de zeer conservatieve zuiderling president wordt, is het niet volmaakt uitgesloten dat in 1964, in 1968 of later een fascist president van de Verenigde Staten wordt. Op het vlak van de buitenlandse politiek betekent dit en betekent in het algemeen de genoemde reactionaire tendens, een groeiende bereidheid tot een zeer agressieve oorlog-provocerende lijn, die het leven van de hele mensheid voortdurend op het spel zet: b.v. oorlog overbrengen naar Noord Vietnam, grootscheepse invasie op Cuba enz.

Dat de mensheid inderdaad voortdurend aan grote gevaren wordt blootgesteld, bleek onlangs weer uit de waarschuwingen van Stikker op zijn ronde van afscheidsbezoeken als secretaris-generaal van de NAVO vlak voor zijn aftreden: de niet-militairen hebben in de NAVO niets in te brengen; alle belangrijke overleg geschiedt buiten hen om in de z.g. "standing group" in Washington, enkele hoge Amerikaanse, Engelse en Franse officieren. Dat wil zeggen dat een handvol doorgaans zeer bekrompen, zeer reactionaire officieren op eigen gelegenheid plannen kan uitbroeden en de burgerlijke politici voor welhaast voldongen feiten zetten. Een huiveringwekkende gedachte!

De reactie hierop van de kant van de arbeidersbeweging kan uiteraard niet zijn de eis dat de burgers het in de NAVO het nu maar voor het zeggen moeten hebben. Wel de eis van de likwidatie van de NAVO, van de vernietiging van atoomwapens overal, van de opheffing van alle buitenlandse bases in Europa.

AFRIKA-ALGERIJE.

Na de succesvolle congressen van de boeren en van de arbeiders der genationaliseerde sector die onder boeren en arbeidersbeheer staat, heeft nu het congres van de FLN op nieuw de socialistische ontwikkeling van Algerije op indrukwekkende wijze bevestigd. Aan de aangenomen sociaal-economische programpunten kan de meest veeleisende principiële socialist praktisch niets toevoegen. En dat terwijl men tegelijkertijd op zeer intelligente wijze nog zoveel mogelijk uit de verminderende Franse economische steun probeert te halen.

Verder heeft de FLN zich duidelijker als socialistische arbeiderspartij georganiseerd. De rechtsburgerlijke vleugel is vanzelf afgevallen. Bij een verdere consolidering van de partij zal Ben Bella het ook niet meer hoeven te hebben van het --overigens zeer verstandige en verantwoorde-- balans handhaven tussen allerlei niet altijd politiek scherp afgebakende groepen,

Op het congresmoesten er wel enige concessies worden gedaan aan de arabo-islamitische tendens. Hoewel dit op zich zelf geen positief punt is, moeten we bedenken dat de geschiedenis niet altijd op alle terreinen sprongen kan maken. Het ontwikkelingspeil van het zo langdurig op alle terreinen onderdrukte Algerijnse volk is nog zeer laag. Pas heel geleidelijk kan het ideologisch-culturele niveau van de massa's in socialistische zin in de volle zwaarte van het woord omhoog worden gebracht. De Partij zal daarbij een beslissende rol spelen.

Die achterlijkheid geldt in hoge mate voor het bergland Kabylie, dat in de revolutionaire oorlog tegen het Franse imperialisme voorop ging, doch nu in de achterhoede is geraakt. Ook omdat men met socialiseringsmaatregelen bij een groot aantal zeer kleine versnipperde lapjes armelijke berggrond niet veel concreets kan presteren, in dit stadium dat Algerije nog zo arm is. Daarvoor is naast cooperatievorming, een ontzaglijke investering nodig.

Ben Bella heeft terecht de contrarevolutionaire beweging van de FFs onder leiding van Ait Ahmad, niet op puur militaire doch allereerst op politieke wijze aangepakt, waardoor de beweging sterk is verzwakt. Steviger militair en politiek ingrijpen is nu gewenst en mogelijk waar bleek dat de aanhang van de FFS bepaald niet massaal genoemd kan worden (Le Monde constateerde dit ook).

AFRIKA-UITBREIDING REVOLUTIE.

Wij willen eindigen met te wijzen op de opleving van de gewapende strijd der herboren MPLA linkervleugel van de Angolese revolutie, vanuit haar nieuwe basis in ex Franse Congo; waar ook de revolutionaire beweging van de lumumbisten in Congo onder leiding van Pierre Mulele een bureau hebben en steun krijgen in hun strijd tegen de corrupte en failliete marionettenregering van Adoula (waarover later meer).

====+++++====

INHOUD.

- Pag. 1 : De ouden van dagen, door Bert Dijkstra.
Pag. 2 : India.
Pag. 3 : Venezolaanse vrijheidstrijders stellen zich in op langdurige strijd.
Pag. 5 : Spanje, door G. Barendregt.
Pag. 7 : Nogmaals de huurverhoging, door W. Hendricks.
Pag. 8 : De rede van Soeslow.
Pag. 11 : Congo.
Pag. 11 : (voortzetting van "Deze Maand", op voorpagina.

==+=

DE ARABISCHE WERELD en ISRAEL

Naar aanleiding van Chroesjtsjof's uitspraken over het panarabisme in Egypte, en het blijvend gevaarlijk karakter van het probleem Israel, voorpost van het imperialisme in het Nabije Oosten maken wij hier heel in het kort ons standpunt bekend :

Geen handhaving van Israel als zelfstandige staat in de huidige vorm, opgericht als zij is om tegen de Arabische Revolutie gebruikt te worden.

Geen puur militaire chauvinistisch Arabische oplossing van het probleem Israel.

Wel een socialistische federatie van Arabische landen, waarbinnen Israel een autonome provincie wordt.

En natuurlijk teruggave van de grond aan de Palestijns-Arabische vluchtelingen , zodat ook de grenzen van die autonome provincie Israel gewijzigd moeten worden.

Voor deze oplossing is een voorwaarde dus : het doorzetten van de sociale revolutie in de Arabische wereld. Pas dan is een socialistische omwenteling in Israel mogelijk en op die basis kan eerst de sfeer van vaak ook troebele chauvinistische sentimenten doorbroken worden, en een internationale grondslag voor samenwerking tussen de Arabische massa's en de Joodse arbeiders worden gelegd .

0-0-0-0-0-0

VERSTERK DE KAMPAGNE VOOR DE ONMIDDELLIJKE VRIJLATING VAN

A N T O I N E G I Z E N G A , IN CONGO, van

WALTER SISULU , NELSON MANDELA , ROBERT SOBUKWE , NEVILLE

ALEXANDER EN HUN HONDERDEN KAMERADEN DIE IN DE GEVANGENISSEN

VAN VERWOERD IN ZUID-AFRIKA ZIJN OPGESLOTEN.

EIST DE VRIJLATING VAN ALLE SLACHTOFFERS VAN DE IMPERIALISTISCHE

EN NEO-KOLONIALISTISCHE ONDERDRUKKING IN HEEL AFRIKA.

(in het bijzonder in ANGOLA, MOZAMBIQUE, PORTUGEES GUINEE,

ZUID RHODESIË).

PERMANENTE AMERIKAANSE AGRESSIE TEGEN SOCIALISTISCH CUBA

De voortdurende spionage vluchten van het Amerikaanse imperialisme boven Cuba, de pogingen tot landingen door contra-revolutionaire Cubaanse huurlingen, de verscherping van de economische boycot, maken duidelijk dat Washington tot alles in staat is.

om Cuba te verdelgen. . .
Alleen de angst voor de uitbreiding der Latijns-Amerikaanse
revolutie en het feit dat de Sowjet Unie Cuba beschermt, houdt
het Amerikaanse imperialisme van een massale aanval af.
Het is noodzakelijk dat alle socialistten, dat alle arbeiders-
organisaties protesteren tegen deze permanente agressie en
provocatie, en - gezien de mogelijkheid van een wereldoorlog
bij een uitbreiding van de agressie tot een openlijke Amerikaanse
militaire aanval- tegen dat spel met het leven van de mensheid.

0-0-0-0-0

PERSFONDS

Wegens de gestegen kosten van papier en ander materiaal
moeten wij opnieuw een beroep op onze lezers doen,
het PERSFONDS van "De Internationale" te steunen.